

Израилският народ се радва на Божието присъствие в огнения и облачния стълб не в страната на робството Египет, а в пустинята. Хората днес намират общение с Бога, когато се отрекат от стария, приспособен към греха живот.

Общението с Иисус Христос става достъпно за апостол Павел едва когато той приема, че светът е разпънат за него и той - за света. Апостолът поставя тъкмо това в основата на цялото си по-нататъшно плодотворно служение на Христос.

което египетският цар дава на израилтяните, дълбоко възмущава собствения му народ - как е възможно да позволи на чужденци да издигат олтари в пределите на Египет и да служат на своя Бог!

Но избавлението на израилския народ не може да се осъществи в страната, обречена на наказание чрез Божия съд. То идва, след като израилтяните стигат противоположния бряг на Червено море.

ната си мощ. Защото Египет символизира не толкова света около нас, колкото вътрешния ни свят.

За израилтяните пустинята е земята на вярата в Божието милосърдие. Там няма полета, които да обработват - да ги орат и поливат. Хранят се с манната, която Бог им праща от небето. Няма извори с прясна вода, нито реки, където могат да утолят жаждата си. Водата,

СВОБОДАТА

НА

Вярващите

Докато не осъзнаем, че сме разпънати за света, всичко светско постоянно ще предявява към нас своите изисквания. Само в "разпънатия" живот претенциите на света губят значението си за нас. Светът се лишава от правата си именно пред кръста: по-нататък той няма власт. От другата страна на кръста в живота на разпънатите и възкръсналите заедно с Христос светът е безсилен.

Символът на властта

Фараонът, който символизира властта на стария човек у нас, повече от всичко се страхува израилтяните да не напуснат пределите на Египет. Когато вижда, че макар да увеличава насилието, губи властта си над народа, той променя своята тактика и тръгва по пътя на привидните отстъпки. Позволява на израилтяните да направят жертвоприношение, но не извън египетските граници, както искат те: "Идете, принесете жертва на вашия Бог в тази земя" (Изх. 8:25). Тези отстъпки от гледна точка на фараона са доста значими, но за Бога са напълно недостатъчни.

За египтяните жертвоприношението на чуждия Бог е оскверняване на родната им земя, защото тяхната религия се изразява в почитане на фараона, преклонение пред божествеността му. Те му принасят жертви, като го смятат за "сина на бога на земята". Разрешението,

В преносния смисъл на думата Египет е нашето "Аз", което постоянно се бори против Бога.

Египет и пустинята

Пълноводната река Нил е източникът на живота и цъфтежа в околните земи. Благодарение на него полетата на Египет не се нуждаят от роса и дъжд - Божиите дарове. Подобен е животът на човека, който разчита само на собстве-

нята, която тече от оскъдните извори, е горчица и само Бог чрез чудо я превръща в прясна. Те не могат да оцелеят в пустинята без Бога, зависимостта от Него там е благо за тях.

Освобождението

Моментът, когато човек съзнателно избира Христос като свой Спасител и преминава от стария, греховния живот към покорство пред Бога, наричаме обръщение. Тогава у човека се заражда нов живот, чийто източник е Бог. И за израилския народ изходът от Египет е

начало на нов живот. Той става възможен благодарение на язвите, постигнали Египет. Възкресението на всяка личност за нов живот винаги е предшествано от осъждане на старата човешка природа от Бога. Но старият човек у нас никога не желае да бъдем освободени от робството на греха и да станем зависими от Бога. Всеки, който някога е стоял пред такъв избор, знае на какви отстъпки е съгласен той. А ние искаме да се освободим от неговия гнет и страдаме, докато стремим се към общение с Бога не бъде удовлетворен.

За съжаление знаем, че не всички, които стоят пред прага на новия живот, наистина го избират. Мнозина спират на половината път, като се подчиняват на старото си "Аз", въпреки своето искрено желание да вкусят от общението с Бога. Опитват се да издигнат олтар на Бога, без да напускат "Египет" - страната на собствените си усилия. Те могат да бъдат

религиозно настроени, да защитават вярата и да говорят за Божието слово пред другите, но да нямат никакви лични отношения с Бога. Такива хора не стават ново творение в Божиите очи. Защото с човешки усилия не се постига истинско общение с Бога.

А докато са в своя "Египет", всяко поклонение на Бога и жертвоприношение се превръщат в празен обред, в израз на благочестиво настроение, чуждо на личните взаимоотношения с Него.

Огненият стълб - символ на кръста - ни свети и ни показва пътя едва след като преминем "Червено море". Свободата на духа се открива само на Голготската висина. Край Голготския кръст старият човек вижда, че е осъден и е обречен на наказание. Но също тук възкръсва новият живот на духа, започва общението с Бога. Добре е душата, която търси мир, да последва примера на апостол Павел: "А когато Бог, Който още от утробата на майка ми ме беше отделил и призовал чрез Своята благо-

дат, благоволи да ми открие Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците, аз не се допитах в същия час до плът и кръв" (Гал. 1:15-16).

Когато Мойсей не приема предложенията му, фараонът отстъпва още повече: "Ще ви пусна да пожертвате на Господа, вашия Бог, в пустинята, само да не отидете много далеч" (Исх. 8:28). Той вече не пречи на израилтяните да служат на Бога в пустинята, но се опитва да ги задържи колкото може по-близо до своите предели. Тук е неговото коварство: разбира, че до границите на Египет народът няма да бъде свободен от властта му.

Този, който не се отказва напълно от стария човек у себе си, няма да достигне целта - новия живот. Вечното блуждаене до "египетските" граници прави духовната свобода недостъпна.

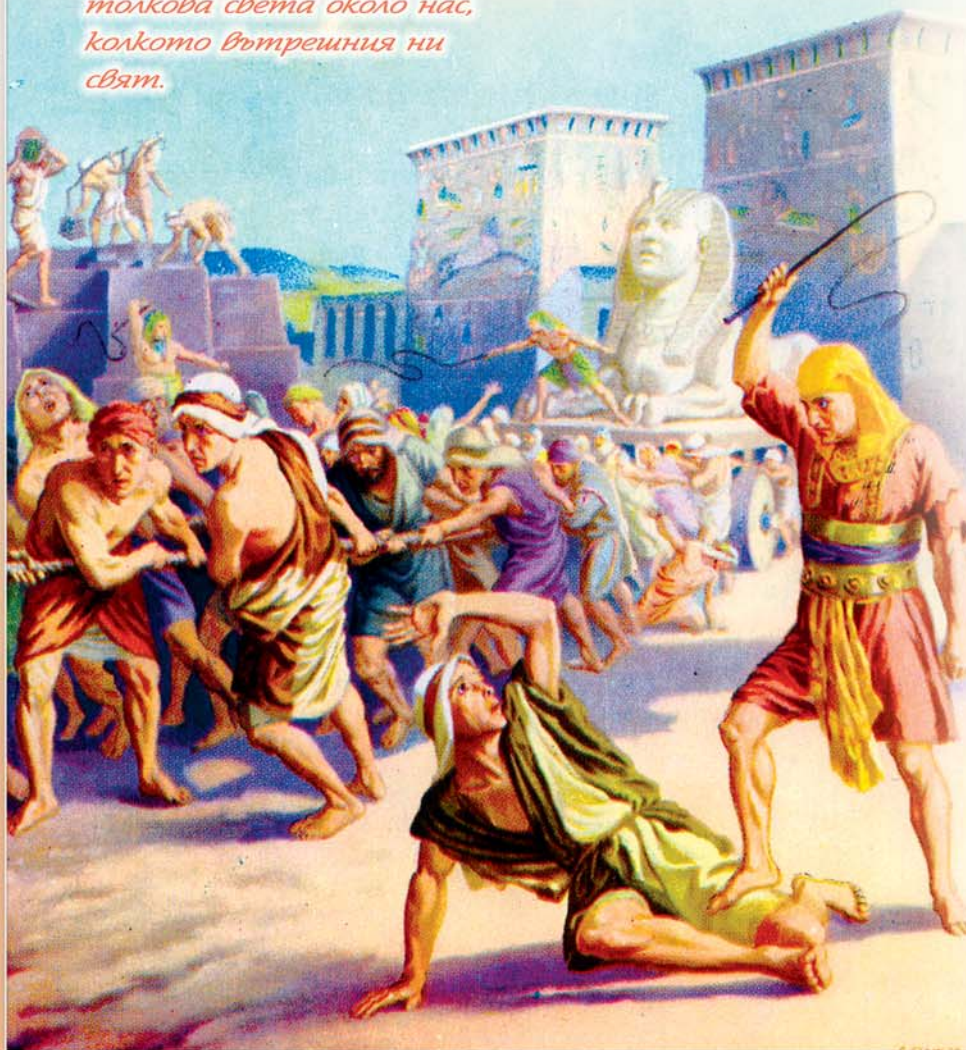
Поробването от Закона

Авторите на Новия Завет подчертават колко важно е духовното израстване на вярващите. Апостол Павел не престава да се моли за тези, които вече са се помирили с Бога - да се преобразяват според образа на Създателя си. Когато подозира, че някой от вярващите може да се поддаде на стъблазънта да продължи стария си живот, той полага всички усилия да измъкне Божието дете от това състояние.

Виждаме го при галатяните. Според тях независимо че вече са се обърнали към Христос и живеят нов живот, трябва да се върнат и към Мойсеевия Закон. Те все още не разбират, че Законът, написан върху каменни плочи за хората от дохристиянския период, не може да управлява новия живот, дарен от Христос. Самият Божи Син е Закон на живота за възкресения от него християнин, затова апостолът пише на галатяните: "И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робското иго... Вие, които желаете да се оправдате чрез Закона, сте се отлъчили от Христос, отпаднали сте от благодатта" (Гал. 5:1, 4).

Опитът на много поколения християни сочи, че общението с Бога се прекъсва, когато ръководеният от Светия

Египет символизира не толкова света около нас, колкото вътрешния ни свят.

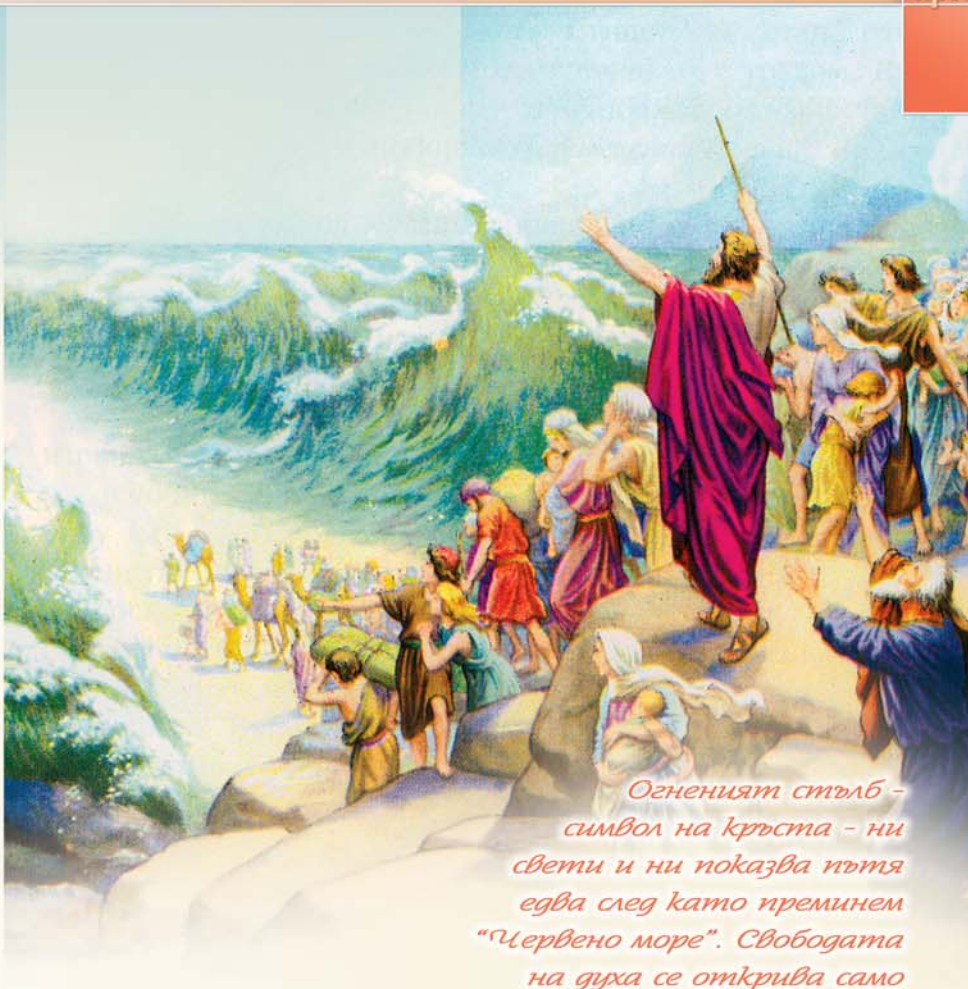
Дух християнин допусне да бъде поробен от Закона. И в наши дни буквата на закона продължава да убива духа. За човека, който е воден от Светия Дух, важно е само това, към което го насочва Господ, - целите, които Той му поставя. Светият Дух, а не старият човек у нас, ни говори къде трябва да спрем и да се въздържим. По думите на апостол Павел: "...като забравям това, което е назад, и се простирам към това, което е напред, впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус" (Фил. 3:13-14).

Общението с Бога

Когато Мойсей отказва предложението отстъпки, фараонът се ожесточава и не пуска народа от Египет. Но колкото повече задържа Изхода на израилтяните, толкова по-страшни и мъчителни стават наказанията над египтяните. Това го принуждава да каже на Мойсей: "Идете, извършете служба на Господа, вашия Бог; но кои и кои ще отидат?" Мойсей отговаря: "Ще отидем млади и стари, със синовете и дъщерите си, с овцете и воловете си." Египетският цар възразява: "Не, идете само мъжете и извършете служба на Господа, защото това вие искахте" (Изх. 10:8, 9, 11 СИ).

Той измисля нова спънка, за да задържи народа: само мъжете без жените и децата да послужат на Бога в пустинята. Така общение с Бога ще имат само една част от израилтяните. То няма да бъде сила, въодушевяваща цялото общество. Смисълът на Мойсеевия отговор за нас е, че не трябва да отнасяме общението с Бога само към своя живот. То е онзи дар на Неговото милосърдие, който още от сътворението на света Бог е приготвил за цялото човечество - и за юдеи, и за езичници. Тясната врата, която води към вечния живот, не може да бъде отворена само за хората от определена възраст, съсловие или народ. Бог иска всеки грешник да се обърне към Него и да живее. Съзнателното общение с Бога трябва да стане факт за всички страдащи, изморени и угнетени от собственото си "Аз".

Затова вярващите винаги са били хора на свидетелството. Всяко Божие дете

Огненият стълб - символ на кръста - ни свети и ни показва пътя едва след като преминем "Червено море". Свободата на духа се открива само на Толготската висина.

повтаря след Мойсей: "Ще отидем млади и стари, със синовете и дъщерите си." Който е дошъл при Спасителя, източника на живота, не може да не вика другите към този извор на вечната сила.

Фараонът прогонва Мойсей и Аарон, когато те му излагат исканията си. Светът винаги посреща с яростни преследвания свидетелствата, дадени от децата на Бога за Неговата воля. Въпреки това от устата на вярващите винаги трябва да звучи вестта за великата Божия любов, която търси грешниците.

Пълната свобода

Колкото и пъти египетският владетел да прогонва Мойсей и Аарон, той е принуден отново и отново да ги вика в двореца. Когато идват при него за четвърти път, царят е съгласен да пусне и деца: "Идете, извършете служба на Господа (вашия Бог); само дребният и едрият ви добитък да остане, а децата ви нека отидат с вас" (Изх. 10:24 СИ). Но дори това не е пълното освобождение от египетското иго. Мойсей настоява: "Нека да дойдат с нас и стадата ни, не бива да

остане ни копито; защото от тях ние ще вземем за жертва на Господа" (Изх. 10:26). Не всеки, който се обръща към Бога и има лична връзка със Спасителя, подчинява на Него материалните си притежания. Най-често хората се разпореждат с тях както и преди, като ги използват само за личните си цели. Но Бог желае посвещението от страна на човека да бъде пълно, а не частично. Той изисква от нас това, което е изисквал и от израилския народ: цялото домочадие, всичко, което притежават, до последната овца, до последното копито, да участва в служението на Него. Бог иска заедно с цялото си домочадие да достигнем толкова висока степен в духовното си развитие, на каквото единствено Той, а не светът, може да ни използва за свящото Си дело.

Яков Крекер